

# DE REFORMATIE

## WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:2

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr H. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Job. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groenheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuyper, 's-Gravenhage; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thuis, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:  
Prof. Dr V. HEPP, Van Breenstraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:  
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes  
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.  
Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f7.50 per jaar.  
Advertentiën: 25 ct p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Het Amerikaansche Wijkkerkenstelsel — ons ten voorbeeld IV. — Uit de Schrift: Verzaadiging der vreugde (Ps. 104:11). — Kerkelijk Leven. May met een verlatende Bijbelvertaling langer gesproken? XX. Schrift- en Schriftbespreking IV. Bijeenroeping van de Generale Synode verzoekt. Bidden en preken. Geen last. — Pop. Wetenschappelijke Schetsen: Over den Satan. — Oproeping en Onderwijs: Een professor in de Paedagogiek. Geen verder debat. Samen bouwen. — Literatuur en Kunst: „Den Vaderlant getoewo“. Herman Bönig, De Bezinnende Van. — Bij de Buiten, Kerken, Peristemen. — Psychologie. Boekbespreking. — Kerknieuws.

### HET AMERIKAANSCH WIKKERKEN-STELSEL — ONS TEN VOORBEELD.

#### IV.

Het groot aantal kerkgebouwen is niet alleen te verklaren uit de talrijkheid van de „denominations“, maar niet minder draagt het streng doorgevoerde parochiestelsel het zijne er toe bij.

Om drieënveertig redenen ontstaat er een nieuwe parochiekerk.

1. omdat een kerkgebouw te klein wordt voor de steeds groeiende gemeente.

2. omdat er een nieuwe wijk ontstaat.

3. omdat tengevolge van het Amerikaansche sabbatproces het sterk toenemende Engelsch sprekende deel der gemeente om eigen diensten vraagt.

Om het leven van een Amerikaansche parochiekerk goed te laten kunnen, kiezen wij er één van uit en deelen allerlei bijzonderheden omtrent haar mee.

In den staat van inkomsten en uitgaven treft allereerst het eindeijfer.

De inkomsten bedroegen niet minder dan 10<sup>1</sup>/<sub>2</sub> duizend dollar.

Op een gemeente van 1483 zielen beteekent dat ruim 10 dollar of 25 gulden (om er een rond getal van te maken) per ziel.

Als in de kerk van Amsterdam-Centraal met haar 20 duizend zielen op een gelijke bijdrage kon worden gerekend, dan zou zij jaarlijks een inkomen hebben van meer dan een half miljoen gulden!

Daarbij zouden dan zijn inbegrepen: zending, evangelisatie, opleiding tot den dienst des Woords, hulpbehoevende kerken.

Maar goed, 't zou toch een bedrag zijn om van te watertanden.

Nu is het waar, dat de levensstandaard in Amerika hooger is dan hier, zoodat men niet eenvoudig den dollar op f 2.47<sup>1</sup>/<sub>2</sub> kan stellen.

Doch zoo groot als men wel voorgeeft, is het verschil toch ook weer niet.

Amerikanen, die hier een tijd wonen, verklaarden ons, dat het leven in ons land niet noemenswaard goedkoper is dan in Amerika.

Wanneer men nu al deze factoren laat gelden, zal ieder toegeven, dat de kerkelijke inkomsten daar op hoog peil staan.

De kerk, welke wij op het oog hebben, worstelt ook niet met een jaarlijksch tekort, dat telkens weer na veel bedelen bij elkaar wordt gebracht, gelijk dat ten onzent maar al te dikwijls regel is.

Had zij op 1 Januari 1924 in kas 48 dollar en 88 dollarcenten, op 1 Januari 1925 kon zij boeken 100 dollar en 17 dollarcenten.

En nu meene men niet, dat deze kerk een uitzondering is.

Er zijn kleinere kerken, waarin per ziel nog meer wordt gegeven.

Hetzelfde verschijnsel als hier, dat de inkomsten met de grootte van een gemeente procentgewijze dalen, doet zich ook daar voor.

Maar daar is men zoo verstandig om het als een wet van Meden en Perzen vast te stellen: een kerk mag niet massaal worden, zij moet door één predikant te beartelden zijn.

Och, die angstig bezorgde kerkeraden hier, die vreezen, dat door het institueeren van zelfstandige kerken in den omtrek de moedergemeente gebrek zal leiden!

Die groote stadsgemeenten, welke een benaauwd blik werpen naar de kerkkas, wanneer het denkbeeld van wijkkerken weer op het tapijt wordt gebracht.

Ziet naar Amerika.

Daar is de wijkkerk een der grootste zegeningen van het kerkelijk leven.

Daar wordt het gebod van onzen Heiland; weid Mijn lammeren, hoed Mijn schapen, beter nageleefd.

Dorst men ook hier in dit opzicht den berg der geboortzaamheid betreden.

Men zou het ondervinden: op den berg des Heeren zal het voorzien worden.

De hoofdzaak, waarmee een kerkeraad zich heeft bezig te houden is deze: kan onze gemeente naar behoren bearbeid worden? Kunnen wij het voor den Koning der kerk verantwoorden?

Leeft hij uit dit besef, dan zullen alle andere dingen, ook de financiën, hem toegeworpen worden.

Hoe komen deze inkomsten bij elkander?

Wie het staatje uit ons vorig nummer raadpleegt, ziet, dat de grootste inkomstenpost geboekt is onder het hoofd: *budget*. Die beloopt niet minder dan 14673 dollar en enkele centen.

Het *budget-systeem* is wat wij zouden noemen het stelsel van vrijwillige bijdragen.

Maar het wordt daar op wat andere wijze toegepast.

De kerkeraad maakt een begroting op en deelt aan de gemeente mede, hoeveel een gezin gemiddeld moet opbrengen. Hij rekent het niet met procenten voor ieder inkomen uit, maar volstaat ermee het gemiddelde bedrag te noemen. Dan moet ieder maar uitrekenen, hoeveel hij voor zijn gezin heeft bij te dragen. Iemand met een klein inkomen weet heel goed, dat dat gemiddelde van hem niet verwacht wordt. Daarentegen verstaan de beter gesitueerden het niet minder goed, dat zij ver boven het gemiddelde hebben uit te gaan. Voorts wordt het aan ieders vrijheid overgelaten. En... het marcheert.

Van kwitanties aanbieden aan de huizen is men daar niet gewend. Aan het begin van het jaar laat de kerkeraad een stapeltje enveloppen aan ieder adres bezorgen, waarop het gezinsnummer staat. Het gezinsnummer doet dan wekelijks zijn bijdrage in één der enveloppes (ter grootte ongeveer van onze visitekaartjes, maar meer vierkant) en werpt die des Zondagsmorgens in de kollekte. Dat kollekteeren geschiedt daar niet met zwarte fluweelen slaapmutsen en een hengel er aan, die het vaak op de lichtpunten in de kerk gemunt heeft en ook weleens op hoeden en boeden van kerkgangers en kerkgangsters, en van den kollektant zekere bedrevenheid in de uitrek-gymnastiek vordert. Neen, men heeft daar ronde bakjes met platten bodem, vervaardigd van mahonie of een andere edele houtsoort en van binnen met pluche bekleed of ook aardig gevlochten mandjes. Die bakjes of mandjes geeft men door. Soms staat aan iederen kant van een rij een kollektant om ze, zoodra ze een rij gepasseerd zijn, aan die daarachter over te reiken. Maar soms ook doen de kerkgangers dit zelf en haalt de kollektant aan de laatste rij de bakjes of mandjes op. In een minimum van tijd is de kollekte afgelopen. Betaalt iemand nu liever per maand, dan laat hij gedurende 40 van de 52 Zondagen de kollekte passeeren. Niemand vindt het vreemd, dat hij er niets in doet. De man zal er zijn reden wel voor hebben. Wil hij per drie maanden betalen, ook goed. Ieder doet, gelijk het hem het beste uitkomt. De Amerikaansche vrijheid wordt ook in de kerk niet verloochend. Wel is die vrijheid niet onbegrensd. Loopt het tegen het eind van het jaar en heeft iemand aan zijn verplichtingen niet voldaan, dan krijgt hij een waarschuwing van den boekhouder, dat hij gedurende dat jaar nog slechts zooveel heeft bijgedragen. Is men ervan overtuigd, dat iemand meer kon geven, dan kan hij den een of anderen dag een paar broeders verwachten, die hem namens den kerkeraad hierop wijzen.

Hoewel wij geen voorstanders zijn van kollekteeren voor den kerkedienst, begrijpt men, dat zulk een kollekte een geheel ander karakter draagt. Ze bespaart veel rompslomp en kosten van inruig. Ze is praktisch Amerikaansch.

In onze wijkkerk dan wordt 's morgens de *budget-kollekte* gehouden, 's middags en 's avonds echter een kollekte tot delging van de *kerkelijke schuld*.

Het staatje wijst uit, dat deze laatste kollekten bijna twee duizend dollar per jaar opbrengen.

De geheele gemeentelijke schuld bedraagt in die kerk vijftien duizend dollar.

Men loste in 1924 daarvan af 1600 dollar.

Over enkele jaren zal die kerk dus geheel vrij van schuld zijn.

Wie zal ontkennen, dat dit nederdaad als voorbeeldig moet geroemd?

Dit dan over de inkomsten.

Een volgend maal over de uitgaven.

HEPP.

### UIT DE SCHRIFT.

#### Verzadiging der vreugde.

Gij zult mij het pad des levens bekend maken; verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht; liefdelijken zijn in Uw rechterhand, eeuwiglijk.

Psalm 16:11.

Dit woord van David tot zijn God is een heilige geloofsuiting, in vol vertrouwen uitgesproken. Maar er achter en er onder ligt een droefstomende bekentenis.

Want, als we goed lezen, bemerken we hoe hier verondersteld en stilzwijgend uitgesproken wordt, dat wij menschen, op aarde levende, het eigenlijke leven niet kennen of bezitten, doch midden in den dood liggen.

En verder, dat wij van nature zelfs het pad naar het waarachtige leven niet kennen.

Maar — en dit stemt tot dankbare aanbidding — God heeft dien weg ontsloten, dat pad bereid, waarlangs we in Zijn gemeenschap kunnen komen.

Dus tot het rijke, vreugdevolle, waarachtige, eeuwige leven kunnen geraken.

En niet alleen dat de Heere dien weg bereid heeft, Hij maakt hem ook aan Zijn kinderen bekend. Hij opent de poort. Hij geeft kracht om er door te treden.

Hij leidt op den weg. En tot het einddoel.

Gij zult mij het pad des levens bekend maken.

Wat was het voor David vertroostend door het vasthouden aan de belofte van zijn God naar deze niet onzekere toekomst uit te zien, en er op te hopen. Het was hem een uit de verte inblikken in de heerlijkheid, die God bereid heeft dien die Hem vreest. Al reikte natuurlijk zijn horizon nog niet ver, al was zijn blik nog beperkt, het goddelijk licht straalde hem toch uit de belofte tegen en hij strekte er zijn verlangende armen vol heimwee heen.

Gelukkig de mensch, die zeggen kan: Gij zult mij leiden door Uw raad, en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen.

Want op het pad des levens wordt verzadiging der vreugde gevonden door 't licht, dat van Gods aanzicht straalt.

Daarom voegt de dichter er bij: verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht.

In dezen 16den Psalm blijkt onweersprekelijk, dat de verwachting van Israëls vromen zich volstrekt maar niet tot dit aardse leven beperkte, doch dat er in hun hart ook wel degelijk hoop op een zalig hiernamaals woonde.

Wel was die verwachting nog veelszins vaak en onbested, maar dit was er toch de hoofdinhoud van: het eeuwige leven zal bestaan in een rechtstreeksche gemeenschap met God als verzoend Vader.

Geen wonder dus, dat David zoo opgetogen jubelt als zijn blik zich op dat hemelsche vaderland richt: verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht.

Ja, dat zal de hemel zijn: het „aangezicht Gods“ te aanschouwen, verzadigd te worden met zijn goddelijk Beeld, het Lam te aanbidden, en in die zalige vreugde volle verzadiging te ontvangen.

Welzigh de mensch, wiens oogen die heerlijkheid zullen zien en die, tot verzadiging toe, dat eeuwige deel zal genieten.

Want liefdelijken zijn in Uwe rechterhand, o God, eeuwiglijk.

Zoo kon dit lied van geloofsoverwinning eindigen.

Deze Psalm van David, in diepe benauwing op aarde begonnen, aangevangen met een schrille noodkreet uit de ellende, eindigt in den hemel, met een voorsmaak der eeuwige vreugde.